

يوه خوځلی د کلابونو!

د بيلابيلو شاعرانو شعري ټولگه

يوه خوځلی د کلابونو!

د راتولوونکي پېژندنه:

مېنډي راوړې ډېر زلمه، ډېر اولادونه
يو يا دوه يې افلاطون يا سکندر شي

ښاغلی الفت "جانان" د شير احمد "صائفي" زوی او د
سيد محمد "زاهد" لمسی دی په کال ۱۳۸۱ ل و لسان
ولایت مرکز پوړی اړوند د عمرزيو په کلي کې دی
لوی ته ستړی څوړلی دی اوس مهال د شهيد ډاکټر
عبدالک "تماني" په عالي لېسه کې د نهم ۹ صنف معلم
دی.

جانان که له عمره کوچنی دی خو ددې ځاوري
او ولس د سرلوري او ښيرازي ارمان يې د زړه
په هواره کې له ورايه ښکاري. خاص ، صداقت
ايمانداري او نوښتگري د ښاغلي جانان په څيره کې
له ورايه محسوسېدل شي.

زه چې يې تر ډېره پېژنم زه اوس ليدونکي
هنگ دی زه دغه کوچني څوړلی ته د دغه صاب د

گوتپ کولو مبارکي واييم.

د ژوند په ټولو چارو کې ورته له ستر خداي (ج) څخه
ورته د کاميابي څوښتونکي يم.

سپلاپ "نيازی"

راتولوونکي: الفت "جانان"

راتولوونکي: الفت "جانان"

کال: ۱۴۰۲

Ketabton.com

بِسْمِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب خانگړني:

کتاب نوم : یوه خولی د گلابونو

راتولونکی : الفت جانان

ډیزاین : الفت جانان

بیا کتنه : شرافت نیازی

کمپوز: الفت جانان

پښتی ډیزاین: سیلاب نیازی

کال: ۱۴۰۲

ڊالی

خپل گران پلار جان او خوږې مور جاني ته

چي زما په خوښي کي خپله خوښي ويني

په مينه ډالی کوم!

یوه ځولی د گلابونو باند څو خبرې

اوس زمونږ د هیواد د ادبیاتو په نړۍ کې د ادب ځوانې غوتې غورږېږي او د شعر چینی خوتیرې، چې دا کار زموږ له هیلو ډکو زرونو ته خوبني وربښي، د (یوه ځولی د گلابونو) په نوم د شعرونو دغه جونگ چې ستاسو په لاس کې دی. د تنکیو سرو غونچو د خدا یوه څپه ده، چې په غوریدو به یې زمونږ امیدونه تازه او تنده به مو پرې ماته شي.

د نوي او زاړه ادب ترمنځه د نږدیوالي غټه وسیله او رابطه هم دا ده چې د ځوانو شاعرانو تازه اشعار د چاپ ډگر ته راووځي، په دې لړ کې غواړو چې د الفت (جانان) له خوا راټوله شوي شعرونه د قدر وړ بولم.

په دغه مجموعه کې تر ډېره هڅه شوې ده، چې د هغو کسانو شعرونه راټول شوي چې تر اوسه پورې زمونږ په مطبوعاتو کې چاپ او نشر یې لږ چانس موندلی دی.

د دې لپاره چې زمونږ ځوان شاعران او ادیبان د بیگانه پدیدو ښکار نه شي او د هغوی له پیروۍ څخه ځان وژغوري نو باید د سبا په هیله د خپل شعر په بڼ کې دې بې مېوې نیالګې کښوي او باید د هغه چا په شان هم نه شي چې د اوبو په ډکه ویاله کې د تېریدلو لپاره یوازې څو لوتې وغورځوي او یو ځلي پرې تېر شي خو د دویم ځل لپاره نه د ده په درد وځوري او نه هم د نورو لارویانو!

په هر حال مهمه خبره دا ده چې د الفت (جانان) دغه کار د ستاینې وړ بولم او د نېکو هڅو پلوي یې کوم.

په درنښت

شرافت نیازی

۱۴۰۲/۳/۲۰

لغمان، افغانستان

په جانان څو کرښې

(یوه ځولۍ د گلابونو) د جانان د شعرونو هغه ټولگه ده چې د شعر له گلبن څخه یې د بیلابیلو شاعرانو غزلونه راټول کړي دي دغه شعرونه چې تاسي یې په دې ټولگه کې لولئ ښایسته په زړه پوري او نوي دي ټاکنه یې غوره ده په لوستلو به یې پښیمان نشۍ. هغه څه چې زه یې باید ووايم.

جانان که له عمره کوچنی دی خو زه په کې داسې لوی خویونه او ستر صفتونه وینم چې په ډېرو لویانو کې نشته د اوچت فکر خاوند دی د فکر زاویه یې لکه سمندر ډېره پراخه ده ما چې د ده دغه راټولونه ولیدله په دې پوه شوم چې د ده راټلونکی بریالی دی د جانان جرات ته می هیله پیدا شوه چې په دې سختو شرایطو کې او په دومره کم عمر دغه راټولونه کمپوز ډیزاین په خپله کول یو ډول بیل لیاقت دی جانان به د علم په گلبن کې لا نور هم لکه گلاب وغوړیږي او خوشبوي به یې تر نورو وگړو ورسپړي.

د ژوند په ټولو چارو کې د الله (ج) له درباره څخه ورته د اوږد عمر او د لا ډېرو بریاوو غوښتونکی یم.

په درنښت

سیلاب نیازی

۱۴۰۲/۴/۱

لغمان، افغانستان

خپلي خبرې

غزل په پښتو ادب کې يو خورا او په زړه پورې ادبي ژانر دی د کميت په لحاظ کوچنی وي خو ارزښت او اهميت په کې زيات وي غزل د پيغام رسونې لپاره تر ټولو ښه ژانر دی.

غزل په اوس وخت کې زيات شمېر مينوال لري لامل يې هم شايد د دغه ژانر په زړه پورې والی وي.

له ډېر وخت راهيسې مي په ډېر ذوق سره د بيلابيلو شاعرانو شعرونه لوستل همدې زوق او مينې دې ته اړ کړم ترڅو د خپلې ادبي تندي د لا خړوبولو په خاطر چې له دغه فورم سره مي لرله د خپل هېواد د ځوانو شاعرانو بيلابيل په زړه پورې غزلونه مي انتخاب او راټول کړل او يو کتاب گوټی مي ترې جوړ کړه تر څو د غزل د مينوالو مخ ته هم يو څه کېدم چې له لوستلو يې برخمن شي.

هېره دې نه وي دا زما د هيلو څخه يوه هيله هم وه چې زه دې دومره شم چې په کم عمر داسې څه راټول کړم او د کتاب ښه ولري دا دی خدای (ج) زما دغه ارمان هم تر سره کړ.

ځانگړې مننه له خپل گران پلارجان او خوږې مورجاني دوي ته به دا کمه وي زه که هر څومره توري او ادبيات راټول کړم له دوي پرې مننه وکړم او حق يې ادا شي همدغو راته د ژوند کولو طريقه زده کړه د لومړي ځل لپاره يې قلم او کتاب لاس کې راکړه او خپلو زده کړو ته يې وهڅولم د ژوند په ټولو چارو کې راسره اوږه پر اوږه تللي او هيڅ يوې ستونزې ته يې يوازې نه يم پريځی نړی نړی مننه ترې کوم.

ځانگړې مننه له شرافت نيازي څخه چې د دغه کتاب بيا کتنه يې راته په ډېرې مينې وکړه

د دې کتاب د پوښتی له جوړونکي خپل گران ملگري ورور سيلاب نيازي څخه چې په مرستو او مشورو يې دغه کتاب (يوه ځولی د گلابونو) تر تاسو در رسيدوي ترې يوه نړی مننه کوم.

نور مو تر منځ نه خنډ کېږم دا تاسي او دا هم (يوه ځولی د گلابونو)

الفت جانان

رو رو مي وچوڊڊه زره لکه غنم درپسي
 بپرته راستون شه ليونيه کنه مرم درپسي
 چي به خفه شومه او لږ به راياده شولي
 څه ليونتوب و تر کابله به راتلم درپسي
 خواږه غږونه خو د اوس هم په واتساپ کي ساتم
 بار بار يي اورمه بار بار خان څوروم درپسي
 باور دي وشه چي د کله په کوڅه تپريزم
 دشپي ناروغه شمه ويني تويوم درپسي
 چي ځي خو څه کنه فطرته راته ولي گوري
 نه درته غږ کوم او نه اوبه شيندم درپسي

ادريس فطرت

د دوو سترگو په تاوان به درته و غږېږم
 تصوير مي څه کوي په ځان به درته و غږېږم
 څنگه يې چپرته يې لاليه زندگي څنگه ده
 پوښتني مه کوه چي وړان به درته و غږېږم
 ناست اناسره زما شعر واوره لامل څه کوي
 سلگي سلگي ارمان ارمان به درته و غږېږم
 ته صبر زه له مستو بنگو بپرته زر راحمه
 په فرايضو او ايمان به درته و غږېږم
 زما قمره له مالري يې که وخت راغي نو
 په موسيقي او يا قربان به درته و غږېږم

شاهد قمر

پري تړل شوي وم اوجود کي به مي اور پيدا شو
 ما چي به زور کړ په زنجير کي به هم زور پيدا شو
 چي وو تقوا کي يي لقب د فريبنتي گتلي
 ياره د داسي سري جيب کي دي انځور پيدا شو
 ستا په يوه نظر ليدو دومره خوشحال شومه
 ته وا د دولسو بي وروره خویندو ورور پيدا شو
 ياره را ديخوا هغي ورځي نه چي ته پيدا شوي
 د محبت مرض وبا شو کور په کور پيدا شو
 بختياره غم هم د گياه غوندي خاصيت لرلو
 ما چي د زړه له ځمکي وريبه بيا نور پيدا شو

بختيار نيازي

بد يي مه گنه ولا د زړه له درده راغله
 زما په خوله درته بڼپرا د زړه له درده راغله
 بلا دي واخلمه حېرانه راته ولي گوري
 په ماتو شونډو مي مسکاه د زړه له درده راغله
 زما غزل کي د هنر رنگونه مه لتوي
 يوه څپه وه چي په ماد زړه له درده راغله
 زه خو يوازي يم د چاپه زنگانه يي توي کړم
 په سپين رخسار مي اوبنکه بيا د زړه له درده راغله
 کریمه ژر به مي خندا باندي را وژباړله
 چي په محفل کي به ژړا د زړه له درده راغله

کریم سلطانی

چي خپل ځان وگوري او بيا د عشق غمونه سږي
 ژوندي وي پاتي بس د خداي (ج) په قدرتونو سږي
 هرڅوک هر وخت کي بدليدلی شي احتياط په کار دی
 په ځان پسي بايد چي روان نه کړي پلونه سږي
 مينه بس دا ده معشوقې ته چي گلاب ورکوي
 په ځمکه ولگوي دواړه ځنگلونه سږي
 غميزه دا ده درک کوي غلظفهي شوي وه
 خو ناست وي بيا هم منتظر وي کلونه سږي
 ستا غزل څه دی خو يا سترگي دي يا زلفي زما
 هميمه داسي بايد نه وي بي مضمونه سږي

حافظ هميم

حق مي اده که او بيا وگڊپږه
 مچپه راکه او بيا وگڊپږه
 د ژوند تر ټولو زبردسته صحنه
 جانان په خولا که او بيا وگڊپږه
 شپه نيمايي ده هله زړه مي تنگ شو
 کوټه رڼا که او بيا وگڊپږه
 گيلاس په خپلو لاسو ډک که راته
 ما په هوا که او بيا وگڊپږه
 ډمي اول دي د زړه حال ووايه
 ټول په ژړا که او بيا وگڊپږه
 که ورکتی نشي شرمپږي ترپنه
 يرغل ته شاه که او بيا وگڊپږه

يرغل

ڙوند د لالي تازه پوست ڪري انڄور

جنگ د جانان ناڄواب ڪري مسج

ڙوند د زلمي په خيله خوبنه واده

جنگ په ميينه جلڪي بنه راوستل

ڙوند د لالي په غاره لاس اچول

جنگ د جانان مري ته سر شوڪول

قدرت الله درمان

د ژوند شيبو ته په سلگو پاتي يم
 ويينه په نيمو نيمو شپو پاتي يم
 اوس دي په ډک محفل كي نه ستايمه
 اوس له سندرو له تپو پاتي يم
 مودي شوي لري له همزولو يمه
 مودي شوي بيله له غونچو پاتي يم
 لکه دپوال كي څرپدلي انځور
 دغسي چپ لکه تابلو پاتي يم
 ستا د راتلو وعدي کاډبي شولي
 زه انتظاره له کلو پاتي يم

ملالی کلیواله

تاته دي هغه کور مبارک وي څو څو واري
 ماته مي معلومي دي د ژوند لپاره لاري
 زه درپسي خپله ځواني نه بربادوم
 زه مخ ته دي بڼه شه يارو ولري بڼي چاري
 زغم نه خبره وتي ياراني زړه دي راخوړين که
 خير دي نور ودرېږه د ختو تيږو باري
 تل خو به دي دا بنايسته سمبال درسره نه وي
 خدای (ج) به دي په مخ زخي پيدا کړي گنهگاري
 بڼه نو چي د بيا ليدلو هيله دي هم نشته
 ولي ته قمره د لاسونو گوتي شماري

شاهد قمر

هغه كافر ه اوس غرور په خپل جمال كوي
 نه يې خبر راځي نه زنگ او نه مسكال كوي
 لکه گلاب باندي پرپوتي شبنم دغسي دی
 د هغي مخ باندي ځوانكي څه كمال كوي
 هم له سيالي پاتي هم مينه مي له لاسه اوځي
 غربت په مور باندي كاني لکه دجال كوي
 په تگ دي ستا ليوني شو درپسي سم ليوني
 په نه خبره له هر چا سره جنجال كوي
 ولي يې بيا هم په خپل زوی زما نامه كېښوده
 فطرت ه ولي ناروا زما په حال كوي

ادريس فطرت

پري پوهه نه شم چي تپه که کلپمه وليکم
 خو يوه زړه ته بڼه درنه شان صدمه وليکم
 په تا وپريزم چي پنځ ډزي به دي وڅوري رانه
 زه په منگي خو به دي سل ځله نامه وليکم
 سیتار به خوږ شي له مطرب به ټول راگونه هير شي
 که ورته زه دشنو بنگريو مي نغمه وليکم
 زه دي په نوم باندي ياديرم تری تم شوي چپرته
 وايه چي مېني ته اوس پيل که خاتمه وليکه
 د بليندي د ژوند ملگريه انتظاره! وايه
 درته زه پای او که لا نوره ادامه وليکم

بلينده بدري

لڪه د چا چي وي ڄو غيرگ سڪني ورونه ولاڙ
 داسي ڪٿار راته اشنا وي ستا يادونه ولاڙ
 د خورو زلفو دي سرخي له انگو اخستي
 كه شنو لوگو ڪي دي جانانه سره ڪلونه ولاڙ
 په سڀينو واوره ڪي داشنه نبتتر ولاڙ دي اوڪه
 كه مي دي يار په غونڊه زنه دي خالونه ولاڙ
 سولي! راءه نور دي لاسونه رانه تاوڪره خير دي
 سولي! راءه زه دي راتلو ته له پرونه ولاڙ
 ضرور به ورسيري خيل منزل ته ڪه چي اوس
 شاهده تاته په دعا دچالاسونه ولاڙ

نصرت الله شاهد

اخلمه نامه په خوله بيماره د وطن
 پاتي شوه سندرې اوس قراره د وطن
 تندر مو نپولي رانه لمر دي د رڼا
 جهل ته مو خلاصه كړله لاره د وطن
 گرځوم يې داغ په زړه، يادونه زورور!
 څنگه شوي تالا رانه چناره د وطن
 بس ختمه دي په دي وي كيسه ياره د وطن
 اوس نه كوي گلونه هغه خاوره د وطن

نصير اتل

ژوند دومره نه شو تم چي واخلم په کي سا کينم
 لکه شبنم اوبه اوبه د گل په شان کينم
 دا ستا د نه شتون ارمان هغه وخت دوه چنده شي
 دوه نوري څوکی وي زه په کي تنها کينم
 داسي به وشي چي نظر ستا په ديدن مور کرم
 ته واه ممکن به وي چي ستا په څنگ کي بيا کينم
 بيا مي د ورک منزل په لوري تکل دی
 که اجازه وي څو شپي به دي تر خوا کينم
 زما ياران چي د دنيا په باب غريزي نو زه
 کريمه غلی يو بغل ته په ژړا کينم

کريم سلطاني

زما شوخي په ما کي چغې وهي
 وخته خاموشه هديره دي کرمه
 ژوند خو مي ټول له بدرنگيو ډک دي
 نو څه که بڼه ډېر بڼايسته د کرمه
 لري په کومو سترگو گوري راته
 پرون دي هېر شو چي خپه د کرمه
 له شنو کمرو سره سر وهمه
 د عشق د غره د سر تپه د کرمه
 څنگه له پامه دي راوغورځېدم
 ميده ميده لکه شیشه د کرمه
 د بڼار په هر سري د وپېژندم
 د ډېرو خلکو ننداره دي کرمه

ملالی کلیواله

حس کوم يي نه چي زه په دنيا شته يم
 غورځولي دي له فکره که له زړه يم
 نيمه خوا دي له بسته درباره راغلم
 دومره صبر دي راکړي چي پري بڼه يم
 زه خو ستا به ملمي سترگو باچا يم
 بي تاڅه مي دي غزلي او څه زه يم؟
 يو ځل ايښي مي داستا په اوږه سر وو!
 لا تر اوسه په هماغه گوټ نشه يم
 ژوند مي خوږ لکه انگور چي د ميزان دي
 زه مين چي په سندرې په تپه يم

نصير اتل

ست به ورته نه کوي چي ځي توره بلا پسي
 نه ارزي چي پائي پائي ولوپړي له چا پسي
 پام يي په سندرو باندي هم نه ځي په بله خوا
 زړه مي نن خپه دي ستا د شونډو په خدا پسي
 تپري به شي دغه زهر زهر د بيلتون ورځي
 توري شپي که هر څومره اوږدي شي وي رڼا پسي
 رسم به ضرور تر خپل منزل باوري يم
 موري چي داستا سپيڅلي لپي وي په ما پسي
 ولي دي د ژوند په نيمايي لار تنها پرېښودم
 شه مي د دي مات زړگي ازار کریمه تا پسي

کریم سلطانی

كامل مي دا چي رنگ په خپل جمال مي ڪر غزل
 پښتون مي ڪر په خوي لکه خوشال مي ڪر غزل
 په شرننگ مي بي راويښي ڪر کابل کي دورخاني
 رښتيا ستا مخور سره چي سيال مي ڪر غزل
 څه ياد به نو ساتي د تورو غرونو شين خالي
 سوچه چي پر حيا نو مالا مال مي ڪر غزل
 ٽپي د ملالي مي پکي نقش په زرین خيال ڪري
 (ايوب) مي ڪر غزل او هم (ابدال) مي ڪر غزل
 چي رنگ مي د بدري ورڪر په تاو د بليڻدي
 ايله بس په خپل خوي او په خپل خيال مي ڪر غزل

بليڻده بدري

زما يې خرپ د خولي خوبنپيري په خرپا دې بڼکل کړي
 ما بڼکلوي کنه ماشوم دې واخلي دا دې بڼکل کړي
 بيا دې په ټول عمر په چای کې چینی نه اچوي
 خو داسې چل دې يوه ورځ وکوي چې تا دې بڼکل کړي
 بيا يې هم خاپ د خولي وي پاتي ستا په سره اننگي
 چې تا پرې هر څو تاکيد وکړې په حيا دې بڼکل کړي
 تنده ددې سړي ده هيڅ نه ماتيدونکي تنده
 پنځوس مچکې يې اخيستي وي او بيا دې بڼکل کړي
 ستاد راوړلو له خوبنې نه په مننې بختيار
 د مور لاسونه خو دې بڼکل کړي د نيا دې بڼکل کړي

بختيار نيازی

شومه په دواړو سترگو وړوندهغي جيني پسي
 شكي خو خامخا بادپيري په سيلی پسي
 د پارک په منځ کي يي ماشوم لاس نه نيولی وي
 سور اسويلی وکړي له ډيري مایوسي پسي
 زه اوس اکثره تنهائي کي د خدای (ج) ذکر کوم
 اوس خپه نه يم په تپري زندگي پسي
 سترگي مي هغه سي په خپل پرهر کي بنځي دي
 لاس مي همغه سي پولی پولی پولی پسي
 چي بڼه خبر يي ډاډه ژوند د مرگ بل نوم دی
 بيا ولي پرمخي نسکور يي شپوگي پسي

هدایت الرحمن ډاډ

دې پسې مه گرځه چې بيا يې څه رقم راوستي
 اوگوره څنگه يې د مينې په موسم راوستي
 د يار ماشومي مينې څه په ناز مي وپالي
 په پالي پالي او جار جار مي په قدم راوستي
 رواجه ومي بېنه بيا يار ته ورغاري وتم
 غروره ومي بېنه ته مي ورته کم راوستي
 په ماکه هره نخره وشوه په تا هم وشوله
 زه که په هر عذاب کې غير شوم ته مي هم راوستي
 نن ميکده کې ساقي وويل ابهامه ياره
 گوره اخبر هم د چا ياد او د چا غم راوستي

وصي ابهام

د زړه بيللو گناه چا کړې ده ما کړې ده
 زړه سره دا ناروا چا کړې ده ما کړې ده
 زه د دې دور له سيتمه تنگ راغلی يم
 گني خپل ځان ته بنېرا چا کړې ده ما کړې ده
 راته يې وځنډلې زړه مې ورسره کړو لاړه
 داسې کمعقله سودا چا کړې ده ما کړې ده
 اوس يې په سپينو مړوندونو باندې خوب څوک کوي
 او پسې شپه ورځ ژړا چا کړې ده ما کړې ده
 د انقلاب په سختو شپو کې هم د زړه له زوره
 ارمانه کړس کړس ځندا چا کړې ده ما کړې ده

خالد ارمان

په خان ډارپړي هم او پټه له بارانه شي
 راته راوگوري په يو دوه کي حيرانه شي
 پښتو دي سر وڅوري پښتو باندي دي خاوري واوري
 مينه د تاوي او د بل چا کور ودانه شي
 که په هغي کپړي او هغي باندي غم راځي
 په ما دي راشي او په ما باندي دي وړانه شي
 ولي يي نه سړي ته خپله پښو ته وغورځوو
 بڼکلو ته ولي سلامت زړونه ارزانه شي
 فطرته تم شمه که گوندي راته غږ وکوي
 خو دا خپل زوی له لاسه ونيسي روانه شي

ادريس فطرت

خيال ڪي مي تل اوسي او زره ته مي هم لار ڪوي
 دا ڄيني خلڪ په ما ڄومره سخت ڪوزار ڪوي
 د خپل وجود د هري هيلي په مري غلي شي
 مجبور پيغله ڇي د خان په ڪور ڪي ڪار ڪوي
 هغه دي خپل نازونه وشميري هومدومره به وي
 ڄوڪ ڇي زما په زره داغونه ڪوري شمار ڪوي
 خداي (ج) خبرڪوم دردي مجبوره ڪر په دي ڇي هغه
 په سينه لاس ڪيردي په ما ڇي ڪله وار ڪوي
 هسي نه بل يي درنه خپل نه ڪري بي لوظه به شي
 شاهد له ڄومره جانه تاته انتظار ڪوي

نصرت الله شاهد

دوکه بازي د دروغجن عشق د کيسې نه پس
 هيلي مي مري کري له دي لوي ډرامې نه پس
 درپسي ويلي شوم څلورو خواو ته ولوېدلمه
 شمعو خو حتما ويلي کپري له لمبي نه پس
 هر انسان وي تر خپل مطلبه درنه بېرته ځي
 زما قسم دی نور زړه نه ترم له دي نه پس
 اوس هم همغه سي جنت په خوب کي وينمه
 يمه همغه سي ويده ستا د اوږې نه پس
 چي شپوگي ناروغه شوي ده زه هم بڼه نه يم
 زړه مي مات شوي دی ډاډيه له هغي نه پس

هدايت الرحمن ډاډ

له تانه وروسته مي ڪه ورڇ ده او ڪه شپه ده واللہ
 يوه بي سوره تنهائي په ڪي خوره ده واللہ
 ياران مي وپښتي چي اوس د زندگي څنگه ده
 زه هم په مات زره ورته ووايمه چي بنه ده واللہ
 زما د زره د ماتولو اداء هر څوڪ کوي
 خوته دا ومنه چي ستا په شاني نه د واللہ
 له حده واوښتو د ژوند او رواياتو جبر
 ملڪريه نوره مي تمامه حوصله ده واللہ
 تا په ڪتاب ڪي راته ايڙي گل ته اوس هم ڙارم
 او راته ياده ده ستا يوه يوه وعده ده واللہ

وصي ابهام

چرته لار شمه په يو دوه کي حيران وم
 پردی بنار وه پکي ځکه سرگردان وم
 يو ډبره به وم ايسته به پرته وم
 بڼه بيغمه به له هيلو له خپگان وم
 دجانان غمه تا ولي ووژلم
 دجانان غمه کافر نه مسلمان وم
 خلک يارپسي نشه کړي خودکوشي کړي
 زه په خپلو اندامونو مهربان وم
 داسي رنگ نه ومه څنگه چي مړ ومه گوهره
 او په خپلي جنازي پسي روان وم

ممتاز گوهر

لکه د فلم ادا کار څومره د بني وکړي
 څه په هنر او چل دي څه رقم دوکي وکړي
 هلته واده دي دلته زه له پوره درده مرمه
 څه نارواوي اوف د فلم دي صحنې وکړي
 ماله اوله هيڅ د بل مخ ته هم ونه کتل
 تالکه ډمي بي حساب به ياراني وکړي
 هغه يوزه وم چې په تاپسي مي ساه وتله
 تا په بي غمه زړه د بل غيره کي شپي وکړي
 فطرته ما د خپل جسد جنازه خپله پوره
 ما يي واده کي بڼه گدا وکړه تپي وکړي

ادريس فطرت

عقل سود په سود سودا ده خو د زړه كيسه جدا ده
 كه روا كه ناروا ده خو د زړه كيسه جدا ده
 هغه څاولي په كرس څوي زه كرل ريبل كوومه
 كور ودانه د بل چا ده خو د زړه كيسه جدا ده
 ته خبر په بي خبريو څوك به څومره گنهگار وي
 خدايه پيره خو زما ده خو د زړه كيسه جدا ده
 د حيا په زنجيرو مي خپل زلمي هوس تړلي
 بڼه پوهيږم چې ريا ده خو د زړه كيسه جدا ده
 پله هر څومره كه تېز شي تر قمره نه رسپوري
 تا سره د قام سودا ده خو د زړه كيسه جدا ده

عبدالمجيد يل

لاسونه د غربت يي تر گريوان راغلي دي
 بازار ته يوسف مخي څه ارزان راغلي دي
 په زخم مي چري وهي او مالگي دوروي
 خبر شومه هغي ته ريباران راغلي دي
 په ژوند کي مي د داد او د پوښنتي هيڅوک نه وه
 اوس مري ته مي دوه زره ياران راغلي دي
 ته صبر چي لږ مينه د هغي کرمة پري ماته
 ته صبر زموږ کور ته يي بچيان راغلي دي
 له شونډو نه يي غاښو کي پترکي بيلومه
 خواره واره يي ما باندي زلفان راغلي دي
 فطرته زړونه هر چا د بنايسته و بنار ته يوړل
 سره له خپلو زړونو په تاوان راغلي دي

ادريس فطرت

ٽول وجود مې داسې زېر لکه د مړه شو
 د ناکام محبت ياد مې را په زړه شو
 ناگهانه مې نن درد په زړگي راغی
 ناگهانه مې نن پام ستاسو په وړ شو
 خو ويل به دې چې خدای (ج) دې ليونی کره
 ليونی شوم زړه دې يخ شو زړه دې بڼه شو
 هره هيله دې نصيب درته زندی کره
 يو ارمان دې هم زړگيه پوره نه شو
 بياله ماڅخه چا دا پوښتنه وکره
 پل خو اوس اوس تاسره وو چې اوس څه شو

عبدالمجيد يل

روڙه ته مه نيسه فرض نده په وړو باندي
 ملا به دي ماته شي غر مه اخله اوږو باندي
 دبرات شپه سپينه سپوږمي زمونږه دواړو ديدن
 پنځلسمه راختلي په کورو باندي
 په نوي کال کي دسخي صاحب زيارت ته که تلي
 څو نظرمات خالونه گده په انگو باندي
 ممتاز گوهر وي زه بغير له تا ژوند نشم کوي
 درته قسم خورمه په ټولو سپارو باندي

ممتاز گوهر

په دې دومره ډېرو خلکو کې بې ياره
 زما حق دی چې له ژونده شم بې زاره
 وخت په داسې څلور لارې ودرولی
 د منزل په لوري نشته يوه لاره
 چې د جونو د تعليم په قدر پوه شي
 خدای (ج) دې ستا مېرمن ناروغه کړي سرکاره
 مخ دې ونيسه په لپه کې وگوره
 هسې خوشې دې بدنامه کړه هنداره
 لکه ته وطنه زه داسې گړنگ کې
 هيڅ څوک لاس نه راکوي د خدای (ج) لپاره
 د يار فکر سړی سمې خوا ته يوسي
 د ژوند فکر سړی وباسي له کاره
 ستا په لته کې د کلي نه تر بناره
 راغلم چېرته يې زما د مينې ياره

عبدالمجيد يل

څومره گمنامي او بدنامي مي نغمي پاتي شوي
 د ژوند پر مخ مي خود بي زوقه افساني پاتي شوي
 له نزاكت يي د نمجنو سترگو چوپه شومه
 ورته په زړه كي مي بلها بلها قيصي پاتي شوي
 اوس هاغه نه يم د دوران مي هسي پاتي داستان
 په مثالو كي يي يواځي نښاني پاتي شوي
 اوس په چينه كي څوك مسكي او څوك ژرغوني وايي
 بدری واده ته دي د گوتو په شمار شپي پاتي شوي

بلينده بدری

بڼه مي پرې خوشحاله کړ خپل زړه باران ته ايښي وو
 څاڅکي مي دې تېر يو بارانه باران ته ايښي وو
 ساه مي يې زړگي مي يې ځيگر مي يې او تن مي يې
 دا لفظونه چاپه کاغذه باران ته ايښي وو
 ولي دې لرله دهغي نه د اظهار تمه
 ولي کاتي تاد پورې غره باران ته ايښي وو
 پوه شوه اخر د خپل ناکام ميين په قدر يې
 نن يې تصويرونه د واده باران ته ايښي وو
 ټوله شپه مي خوب بختياره سترگو نه په تيبته و
 شوخ يار لکنونه د کاله باران ته ايښي وو

بختيار نيازي

پٽ ميين شوى يم ٿرا ڪي مي مري بنده شي
 لڪه يتيم غوندي مي ستوني ڪي سلگي بنده شي
 چي مخامخ شم ورته يو دم داسي چوپ پاتي شم
 لڪه د بنڪار په وخت ٽوپڪ ڪي چي گولي بنده شي
 زره مي سينه ڪي ورپسي داسي ٽوپونه وهي
 لڪه د دوارو پينو نه دام ڪي چي مرغى بنده شي
 چي يار را ياد شي باور وڪري ساه ايستلى نشم
 لڪه له چا د حلق په منڇ ڪي چي مري بنده شي
 بيگاه مي خوب وليد په مينه ڪي په دار زورند شم
 لڪه صدام په شان مي غاره ڪي رسي بنده شي
 ما شگيوال پرهيز اخر مينه ڪي داسي گير ڪره
 لڪه په جال او يا په دام ڪي چي هوسى بنده شي

پرهيز شگيوال

انتظار به دي تر کومي پوري وه کړو
 د راتلو په تمه تمه دي اوبه کړو
 کته مته د حمزه بابا غزل يې
 ته لا ځوانه يې او مونږه دي زاړه کړو
 د لالي په بي ننگي خبرې کيږي
 (موږ به غلي شو غوږونه به کاته کړو)
 ټيټي سترگي خپلو هيلو ته ولاړ يو
 که جنت ته هم ځو بيا به مينه نه کړو

ريحان

خوبن مي ده په ٽوله پښتونخوا کي يو نفر
 غوارمه يي هره شپه دوعا کي يونفر
 سم شوم دجنت له ميوه جاتو برخمن
 کله چي مي وليده خدا کي يو نفر
 مال او دولت نغوارمه ٽول تري صدقه
 راکه په څلور کنجنه دونيا کي يو نفر
 هيڅ نه وه د دغه کاغذي گلاب خوشبو
 اسي مي ساته د زره کلا کي يو نفر
 خدای (ج) شاهد ده نه مي وي گوهره د شپي خوب
 کومه ورځ چي ووينم ٿرا کي يو نفر

ممتاز گوهر

زما پنه نوم يي مڙه ڪڙه خو په لاره ڪڍڀده
 اي دلته يو جيني وه چي تر داره ڪڍڀده
 راوبه لوڀده ماته به شوه نه پوهيڙم ولي
 چي ستا مخ به يي وليده هنداره ڪڍڀده
 د ورور واده يي هسي بهانه وه د ڪڍڀدلو
 هغه ڪه ڪڍڀده د چالپاره ڪڍڀده
 بيگاه مي ستا له شونڊو سره لاري ڪڙي تڀري
 نشه مي په وجود ڪي تر سهاره ڪڍڀده
 د دي ڊمي په سترگو ڪي ڇه ڊڀري فلسفي وي
 دا ڊمه به ضرور د چالپاره ڪڍڀده
 ريحانه سره غرمه د سرڪ غاره وه او زه ووم
 خوله مي د تندي له انتظاره ڪڍڀده

ريحان

اگاهي مي ديو چا پسي ڪوله
 ژوند ڪه چيغه واي، ما تا پسي ڪوله
 چي موڙ نه واي، ڄه ارزان به واي د بنگلي
 قران ڪه ٽڪي چا حيا پسي ڪوله
 چي دعائي سلامت سر و، ساتلي
 نن هغي نجلي بنيرا پسي ڪوله
 لڪه زه داسي برباد مه شه ڄوڪ دومره
 خان مي پر پڻو دم، ما ٿرا پسي ڪوله
 اوس مي دومره له زره لپري غورڄولي
 چي چا ياد ڪر، ما بلا پسي ڪوله

نصير اتل

زه بي نامي شوم د غرور له بامه پرپوتمه
 دنيا به څه کړم چي ستا له پامه پرپوتمه
 مينې په غبرگو وړوند کړم بيا يې تنها پرپيښودم
 ته خو لاس راکنه د يار الزامه پرپوتمه
 ته خبر هم نه شوي خو زه وم چي فنا شوم کنه
 زه که يو څو څاڅکي ستا د زړه له جامه پرپوتمه
 نور به مي تاب د زندگي د چارو نه درلوده
 په بستره کي به له تور ماښامه پرپوتمه
 له حده زه د ژوند له جبره ستري شوي يمه
 بڼه شوه چي ستا غيږي ته بڼه ارامه پرپوتمه

وصي ابهام

نه خان ته گوري نه بيا غږ د بل سږي اوري
 انسان چي مات شي بيا غمجنه موسيقي اوري
 عشق زهرجنه ډوډي ما تر ستوني تېره کړله
 زه چا درک کړي يمه څوک زما زگپروي اوري
 بلکل ميڼ دي خو په مينه کي مات شوي دي
 که څوک جکجيت کمار ساتو هر ماښام اوري
 محفل ته راغله چي زما نوبت د شعر راغلو
 ويل يي څوک د ليونيانو شاعري اوري
 که شپو نشته خو دا ومنه ډاډيه ياره
 چي د زرگي څړيکي دي بني سمې سيي اوري

هدايت الرحمن ډاډ

زمور تمه څه وي څه راسره وشي
 ارمانونه مو زمور مخي ته مږه شي
 ژوند د فلم وروستي شيبې ته ورته
 هلک مږ شي جلي بل چاته واده شي
 دا يو زوی يې سخت هغي ته ورته شوی
 زړه تي جوخت کرمة که گوندي زړه مي بڼه شي
 خير په ما باندي دي گرده نړی واوري
 خو په هغي د ان گرم باد رانه شي
 ځی يو سوال مهرباني له مخي وکړی
 چي فطرت ابدي خوب باندي ويده شي

ادريس فطرت

ولي سولوي نو ته اورونو باندي ڳوتي
مه ڪاره د زلفو په سرونو باندي ڳوتي

ستا يوه همنامه برنامه ڪي غبروم
اوف لڪه وهي چي مي زخمونو باندي ڳوتي

زه او ته به نه يو ڄاي ڪپو ڳني ولا
ڪش مي ڪرلي ڊپرو زيارتونو باندي ڳوتي

شاهد قمر

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**